

ALMANACH PAPRSEK

2013 - 2014

Milí čtenáři,

dostává se Vám do rukou další výtisk našeho školního Almanachu, ten letošní je jedenáctý. A proto si myslím, že bude dobré si připomenout všechny vítězné práce z minulých let. Potěšit se pracemi žáků, kteří jsou už dnes dospělí, či stále jsou žáky naší školy. Doufám, že Vás čeká milé počteníčko.

V první části najdete soutěžní práce. Pozorně si je přečtěte a ohodnoťte spolu se svými učiteli českého jazyka. Nejlepší Pisálek bude vyhlášen jako už tradičně na slavnostním ukončení školního roku 27. 6. 2014 v 9 hodin před školou.

Druhá část je věnována 50. výročí otevření naší školy. Při té příležitosti žáci především vyšších ročníků zpovídali „dospěláky“, jak si pamatují školu svého mládí. Nejzajímavější odpovědi jsou zpravovány právě v této části Almanachu.

Třetí část je již zmiňovaný přehled vítězných prací, které si budete moci přečíst na nástěnce v přízemí hlavní budovy.

Myslím, že rozšířené vydání se Vám bude líbit, že si pěkně počtete a kdoví, třeba se inspiřujete ke své vlastní literární tvorbě. Vaše příspěvky už nyní netrpělivě očekávám a těším se na ně.

Mgr. Jana Lukešová

OBSAH

Próza

1. Cesta časem
2. Všední školní den
3. Tedy doufám
4. Babí léto
5. Obydlí pohádkové bytosti
6. Rodinná historka
7. Jak vzniklo jméno Kadaň
8. Noční pochod na Sněžku
9. Trable s asfaltem
10. Mimoní skrýš
11. Les vlků
12. Proč jsou labutě bílé?
13. Temná pomsta

Vítězná práce

Poezie

1. Bývalý kamarád
2. Myslel jsem, že jsi anděl
3. Škola dříve a dnes
4. Jaro

Vítězná práce

CESTA ČASEM

Zítra mám důležitý zápas, takže musím jít brzy spát.

Osprchovala jsem se, vypnula počítač a uložila se ke spánku. Ale usnout ne a ne, tak jsem po telefonu poslouchala písničky.

Asi jsem usnula, a když jsem se vzbudila, nevěděla jsem, kolik je hodin. Protože jsem nemohla najít telefon, vstala jsem a šla zapnout počítač. Ale ten nikde. „Asi je to nějaký žert mé matky,“ řekla jsem si a odebrala se do kuchyně. Bylo 7:45. A sakra! Za chvíli mám školu! Rychle obléct, vyčistit zuby.

Vbíhám do školní budovy ještě před zvoněním. Tam jsem zjistila, že jsou všichni oblečeni jako ze 70. let. Myslela jsem, že je to kvůli tomu, že máme nějaký projektový den jako třeba „Jaro je tu!“

Vstupuji do třídy zároveň s učitelem, takže si nestačím připravit věci na hodinu. „Stoupnout!“ přikazuje mi učitel. Stoupla jsem si a on: „Nastav ruce!“ Nastavila jsem je. Asi mi chce podat sešity na rozdávání. Ale on mi dal nějakým „klackem“ přes ruku. „Auu! To se nesmí!“ křičím. On zareagoval tak, že mě ještě vytahal za uši. To byl šok! Už mlčím.

Začíná další hodina. Přichází učitelka a říká: „Zdrastvujtě rebjata!“ Jaký rebjata? Co to mele? Ničemu nerozumím. O přestávce vbíhá do třídy učitelka v tepláčkách. „Honem, honem! Nástup na spartakiádu,“ volá. Na hřišti se shromažďují dívky v bílých tričkách a modrých trenýrkách. Z nějakého přístroje začíná hrát hudba a dívky se roztančí. Pohybují se přesně jedna jako druhá. Perfektní street dance. Jen já se tam motám jako motyka.

No, to byl den. Úděsný! Ještě že mám odpoledne trénink na zimáku. Už se těším. Vyrážím z domova známým směrem, ale zimák nikde. To je divné. Proti mně jde nějaká paní v retro oblečení. Dodám si odvahy a ptám se: „Prosím vás, kolikátého je dnes?“ Paní se na mě překvapeně podívá: „18. června 1973.“ Zůstala jsem koukat asi jako blázen. Obrátila jsem se a utíkala domů. Tam jsem se stresovala, že chci zpátky do roku 2014. Lehla jsem si a přemýšlela, jak to udělat.

Najednou jsem se vzbudila. Zkontrolovat mobil! Uf, je tam. A co počítač? Taky. Největší úleva na mobilu je datum 19. 06.2014. Snad poprvé v životě jsem ráda vstávala. Vyrážím do školy, do té moje „Sluníčkové.“

Daniela Kolářová, 9. B

VŠEDNÍ ŠKOLNÍ DEN

Píše se rok 1987. Ve škole je inspektor, ale kromě toho že žáci nevědí nic o Sovětském svazu, je to podle něj vcelku dobré. Na školu zrovna nedávno přišla nová soudružka učitelka Lukešová.

Je klasický školní den. Ve škole je 1000 žáků, a tak to tam hučí jak v marockém tržišti. První hodinu máme přírodopis se soudruhem učitelem Schönauerem a jen, co přišel do třídy, zeptal se nás, zda nevíme, kdo tý vycpaný kachně urval hlavu. Nakonec se ukázalo, že to byl Danek, který s ní mlátil Davida. O přestávce se ve třídě hází houbou a spoustou dalších věcí- jako třeba křídami, učebnicemi a sešity. No povím vám, ta zeď nevypadá moc dobře. Další hodinu byla branná výchova, probírali jsme improvizované prostředky protichemické ochrany. O velké přestávce se navíc házelo i plnotučným mlékem v sáčku, takže to bylo hodně zajímavé.

Na hodinu matiky přišel na suplování soudruh učitel Tubr. Napřed se málem přerazil o práh, následně uklouzl po plnotučném mléce, a tak udělal salto dopředu, pak dozadu, k tomu ještě přidal japonku a vše vybral nádhernou piruetou. Skončil na židli u učitelského stolu a jen dodal: „To jsem zabil.“ Celá třída vybuchla v hysterický smích, který trval dost dlouho. Zbytek hodiny jsme uklízeli to plnotučné mléko i ze stropu z toho důvodu, že když se Tubr klouzal jak lachtan, cákalo mléko všude.

Čtvrtou hodinu jsme měli literaturu a brali jsme lorda Voldemorda a Harryho Pottera. Se soudružkou učitelkou jsme došli k závěr, že Voldemort není moc na módu a že kvůli tomu, že nenosí boty a ani ponožky, musí mít plíseň na nohou a musí být furt nastydlý a tak. Poslední dvě hodiny jsme měli tělocvik, ale kromě toho, že jsme trefili soudruha učitele při vybíce do hlavy míčem, tak se nic zvláštního nestalo. K obědu jsme si dali rýži, protože včera byly brambory.

Když jsem přišel domů, zeptala se mě mamka: „Jak bylo ve škole?“ Odpověděl jsem jako vy každý den: „Dobrá.“

Štěpán Jančík, 8.B

TEDY DOUFÁM

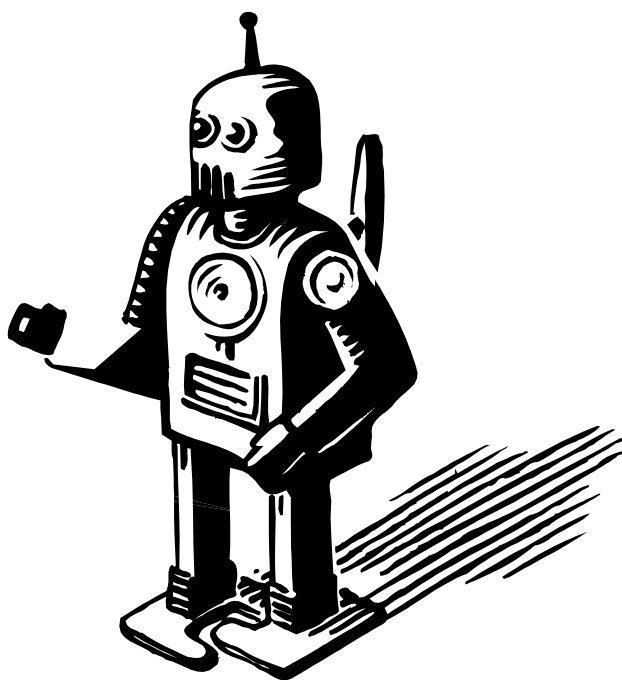
Píše se rok 2058. „Maxi, vstávej, musíš na ty přijímačky!“ „Jo, vždyť už jdu!“ Vylezl jsem z postele. Mezitím, co jsem cucal tabletu na čištění zubů, mě Ralf oblékl a donesl mi toast. Ralf je náš robot. Dělá za nás většinu domácích prací. Ještě jsem ani nedojedl snídani a už jsem byl v teleportu. Vybral jsem Kosmickou akademii a stiskl tlačítko.

K přijímačkám jsem dorazil akorát. Zrovna mě volali ke zkoušce. Kopl jsem do sebe zbytek toastu a vešel do učebny. Za dlouhým stolem se vlnily tři hologramy. Sedl jsem si a moje nervy začaly pracovat. Co? O žádném hyperpohonu jsme se neučili! Po čtvrt hodině trápení jsem sklesle odešel z učebny.

Čekání na výsledky bylo utrpením. Když se objevil robot s výsledkovou listinou, bylo jasno. Mé jméno bylo na posledním místě s vyjádřením NEPŘIJAT. Zamotala se mi hlava a najednou jsem pod ní cítil svůj vyhrátý měkoučký polštář.

Už nade mnou nestojí robot, ale zděšeně na mě zírá ségra se slovy: „Co to tady křičíš?“ Uf, není žádný rok 2058, ale 2014. Hologramy mě u přijímaček nečekají a na konci výsledkové listiny snad taky nebudu. Tedy doufám!

David Roubín, 9. B

BABÍ LÉTO

Je září kolem šesté hodiny večerní. Nebe je azurově modré, pluje po něm jen pár mráčků. Slunce zlatavě září. Svítí na obrovská luka plná trávy a do modra zbarvených, lehce nafialovělých bodláků. Ale všechno je už nažloutlé a vyschlé, poněvadž se blíží podzim. Chvilkami kolem nás obíhá lehký vánek, který ovívá zelené listy šípkových keřů a rozpohybovává zlatavou, suchou travu. Ta nádherně šustí. Je to jako píseň přírody. Na šípkových keřích začínají pomalu zrát šípky, jejichž barva je sytě rudá jako čerstvě sklizené jahody. A společně s modrým nebem a zlatým sluncem v pozadí je to pastva pro oči. Vítr ještě fouká a náš luční orchestr stále zní. Počkat, něco slyším. To je přece sbor cvrčků, který se připojuje k našemu vánkem ovívanému orchestru a dohromady tvoří nádhernou symfonii.

Nyní se ocitáme na stejném místě asi o hodinu později. Slunce už zapadá, vánek ustává i cvrčci se už ztišili. Z nebe se vyklidila všechna oblaka a na obloze se zkresluje překrásná olejomalba v nádherné škále barev, na horizontu naružovělá rudá, směrem vzhůru jde postupně do žluta, to vše s obrovským okrovým kruhem uprostřed. Pozorujeme západ slunce. V dálce vidím tmavou siluetu stromu s vykrojenými listy, umístěnou uprostřed slunce, jehož poslední paprsky nás právě hladí.

Nastalo hrobové ticho. Hezký letní den končí a za chvíli vyjde měsíc.

Martin Lédl, 8. B

OBYDLÍ POHÁDKOVÉ BYTOSTI

Skrček Šmajdalf je malé špinavé zjevení, které žije na skládce. Tohoto skrčka dříve ucítíte, než uvidíte. Šmajdalfa poznáme podle bradavice na uchu. Celé tělo má pokryté chlupy, takže uvidíme pouze to ucho s bradavicí na uchu.

Daleko zajímavější než Šmajdalf je jeho domeček. Stěny tvoří použité ponožky. Místo střechy jsou dřívka od nanuků. Za vstupní dveře slouží dvířka od trouby. Pokud budeme mít odvalu a vstoupíme dovnitř, spatříme na zemi sešité pytlíky od chipsů. Po pravé ruce se nachází koupelna. Místo záchodu je akvárium plné piraní, co likvidují zbytky. Na umyvadlo a vanu se mně radši neptejte. V obývacím pokoji nás překvapí díra ve zdi, která zde nahrazuje televizi. V kuchyni skladuje spoustu potravin, některé i živé. Postel zde nehledejte, kam si lehne, tam usne. Topí v ohništi a komín byl vyroben z kostek lega. V domečku převládají různé odstíny hnědé barvy, namísto květin se pokocháte různými druhy plísní a kvůli všudypřítomnému zápachu bude vaše návštěva nezapomenutelná.

Jsem rád, že Šmajdalf je výtvozem mé fantazie a není mým sousedem.

Filip Doležal, 6. B

RODINNÁ HISTORKA

Jedním z významných (ne-li nejvýznamnějších) členů naší rodiny je naše babička. Bydlí v útulném bytě v nové zástavě ve Vejpřtech. Je to prakticky přes ulici od našeho domova, takže se denně navštěvujeme. Babička je veselá a statečná žena, ale má jednu velkou slabost. Trpí těžkou formou arachnofobie, což je nepřekonatelný odpor a strach z pavouků. Malí či velcí pavouci a podobná havěť jsou pro ni v okruhu 1 kilometru smrtelným nebezpečím. A o těchto osminohých členovcích a babičce je i tato příhoda.

Při charakteristice babiččiny povahy jsem zapomněla ještě na jednu vlastnost, a to na její smysl pro pořádek a čistotu. Kromě jiného se to projevuje tím, že (i když se v jejím bytě nesmí kouřit) záclony pravidelně každý měsíc končí v pračce. Tak tomu bylo i jednoho krásného letního dne. Babička se večer rozhodla pro velké praní, a přestože bylo docela pozdě, řekla si, že záclony pověsí.

Tu se to stalo. Myslbekovou ulicí se ozval srdcervoucí křik. Člověk ani nemusel být milovníkem hororů či detektivek, aby si nedomýšlel hrůzostrašné činy, které se za tímto projevem hrůzy a zoufalství skrývaly.

Toho večera bylo ve Vejpřtech mimořádné horko, a tak byla všechna okna otevřená. V té letní pohodě jsem s rodiči sledovala v televizi napínavý film. A najednou jsme všichni strnuli. Ne, to nebylo z televize! A co víc, mamka se obrátila na otce: „To vypadá, jak by křičela naše babička. Skoč se tam honem podívat!“ Nakonec jsme vyrazili všichni.

Již v předsíni jsme zjistili, že se něco děje. Ode dveří jsme viděli, že na koberci v obýváku leží záclona. Vběhli jsme dovnitř. V koutě se krčila naše babička. Teď již bez hlasitých projevů, jen se zoufalým gestem ukazovala na záclonu a roztráveným hlasem říkala: „Tam.... tam je.“ Otec se zeptal: „Proboha, kdo je tam?“ „No přeci pavouk.“ Nechápatě jsme se na ni koukali. Pokud by tento tvor na zácloně někdy byl, tak by díky automatické pračce a pracímu prášku, který po sobě zanechává běloskvoucí prádlo, z něho nezbyla ani tmavá tečka. Ale pak jsme ho uviděli. Nádherný křížák z odolné umělé hmoty, který přežil i koupel v Arielu. Mamka ho nedávno dala babičce pro štěstí a připnula ho k dolnímu okraji záclony.

Všem se ulevilo. Mamka prý babičce dá příště pro štěstí komíníčka.

Laura Boučková, 9. B

JAK VZNIKLO JMÉNO KADAŇ

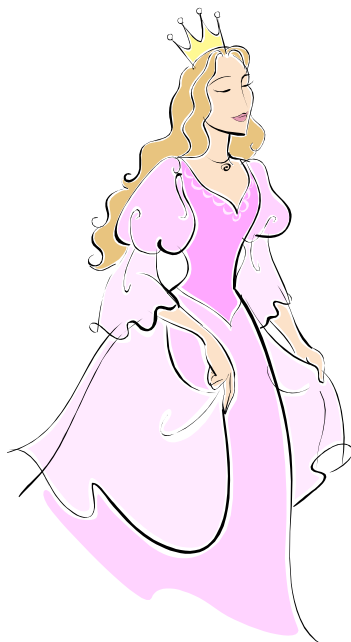
Kdysi dávno za devatero horami a devatero řekami žila jedna princezna jménem Ka. Moc lidí ji neznalo, protože bydlela v malém městečku, které bylo beze jména. Byla krásná. Její zlaté vlasy zářily až do vedlejší vesnice. Nejen všechny šedivé nezajímavky jí je záviděly. Pokaždé, když prošla kolem, zašeptaly: „Podívejte, ona je hezčí než Hannah Montana.“ Zuby měla bílé jako perličky, žádný jí nechyběl. Kdo se zahleděl do jejích zelených očí, nemohl z nich odtrhnout zrak. Byla štíhlá jako bankovní účet mé mamky.

Jednoho dne řekl král princezně: „Je čas, aby sis našla svého prince.“ Král napsal na svůj facebookový profil, že se hledá princ pro princeznu Ka. V pondělí přijelo za princeznou mnoho princů, ale žádný jí do oka nepadl. První vypadal jako chodící párátka s velkými brýlemi. Okamžitě byl poslán zpět do své země, protože by princeznu neochránil. Když se do sálu blížil druhý princ, nemohl ani projít dveřmi, jak byl tlustý. Třetí princ byl tak malý, že si ani nikdo nevšiml, že přišel. A o ostatních je škoda mluvit. Celé království bylo z té situace nešťastné.

V pátek se stalo něco nečekaného. Princezně napsal na facebookový chat pohledný princ Daň. Odepsala mu a on v neděli přijel. První věta, která jeho úst zazněla, byla: „Tvoje oči září jako moje nová zubní protéza.“ Ka byla velmi nadšená a chtěla, aby princ zůstal na hradě až do pondělí. Večer oznámila na svém profilu zasnuby s princem Daňem. Samozřejmě si to přečetl i král. Celé město bylo uchvámeno.

O pár měsíců později se konala svatba. Byla to největší svatba v celém širokém okolí. K tanci a poslechu hrála kapela Ňadak. Svatba se konala v hradní zahradě. Ta byla vyzdobena krásnými žlutými růžemi. Na svatbu dorazilo 6.900 gratulantů z celé země. Ti jim z celého srdce popřáli: „Málo hladu, hodně smradů.“ Veselilo, tančilo a pilo se několik dní, až byl z toho samotný pan král nalezen po týdnu v královském vepříně. Ka a Daň se stali nejslavnějším párem na internetu. Vytvářeli různé události, skupiny a stránky. Jediným přáním uživatelů a obyvatelů bylo získat originální jméno města. První narozený princ dostal jméno Kadaň. Na jeho počest tak pojmenovali i celé město.

Barbora Dymičová, 7. A

NOČNÍ POCHOD NA SNĚŽKU

V půlce prázdnin jsem jela s mou sedmiletou sestřenicí na Máchovo jezero k babičce. Dva týdny utekly v pohodě a v klidu, ale tři dny před odjezdem nám babi řekla: Pojedeme do Krkonoš s našimi vzdálenými příbuznými a přespíme tam.“ To nebylo všechno, ještě k tomu dodala: „Půjdeme noční pochod na Sněžku. To bude krása, mají padat meteority.“

„Dobře,“ odkývla jsem a vydali jsme se do Krkonoš. Dojeli jsme, ale všichni jsme na sobě měli jen kraťásky, trička. Teplota „stoupla“ na celých 7° C. Ihned jsme běželi do té „boudy“, kde jsme měli přespát. Dohromady nás bylo devět dětí a čtyři dospělí. Navečeřeli jsme se a „Hurá na Sněžku!“

Prvních 30 minut byla rovinka, takže v pořádku, ale pak to začalo. Nuda a výstup na největší kopec, co vůbec může být. Nejdříve kolem poletovaly různé vtipné hlášky. Po třech hodinách jsme však už mlčky došli k nějaké chatce. Tam byl zaražen ukazatel - Sněžka 1,5 km. Naskočil nám úsměv na tváři a přidali jsme do kroku. Konečně tam budeme. Stále jsem před sebou viděla jenom a jenom kopec nahoru, vůbec to neutíkal. Za 45 min. jsme došli do cíle. Sláva! Dospěli z toho byli nadšení. Zato my, děti. Sedli jsme si hladové a bez sil na lavičku. Každý dostal dvě malé sušenky a šli jsme zase zpět. Spěchala jsem před nimi, protože už jsem se těšila do teplé postele. Bylo to strašné. Žádné meteority jsme neviděli. Pro někoho super, pro mě děs. Protože byla tma a nebylo vidět na krok, navigoval nás pes Car podle čichu. Babička, posilněná tyčinkou Snickers, Cara vedla. Ale on se jí připlétl pod nohy a babička se svalila jako pytel brambor.

Po delší době jsme zalezli do postelí. Než jsme usnuli, oznámili nám: Ušli jste 40 km, a to za dobu 7 hodin.“ Ptali jsme se: „Proč jste nám to neřekli před odchodem?“ „Nechtěli jsme vás vyděsit.“ Během pěti minut jsem usnula. Když jsem se vzbudila, první věta byla: „Vstávat, jdeme 2 km na Jarmilino křeslo!“ To už jsem fakt nemohla a řekla: „Chci domů!“ Nakonec se nikam nešlo, nasnídali jsme se a jeli zpět na Máchovo jezero. Spokojená jsem seděla v autě a konečně jela domů.

Ted' si říkám: „Jo, bylo to šílený, ale mám zážitek, na který už NIKDY nezapomenu!“

Denisa Čechová, 7. B

TRABLE S ASFALTEM

Moje dětství bylo opravdu plné zábavy. Každý den jsem trávila se svou starší sestrou a jejími kamarády venku před panelákem. Lezení po stromech, pády, honičky, to bylo na denním pořádku.

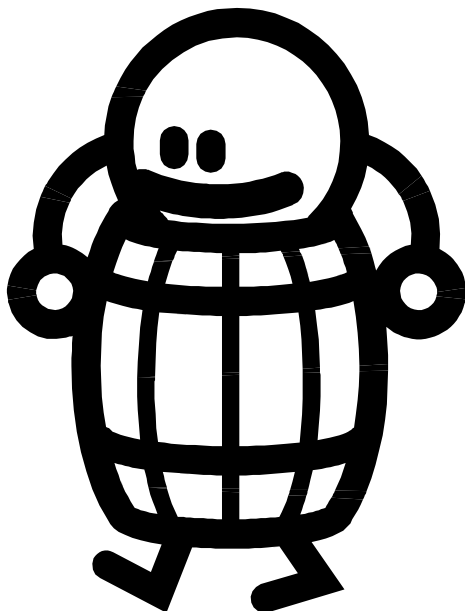
Jednoho dne dělali v naší ulici nový chodník a u chodníku se objevil tajemný sud. Naše parta ho samozřejmě musela prozkoumat. Byla v něm podivná černá hmota, která měla zvláštní zápach. Franta (nejstarší, a tedy i nejchytřejší z nás) usoudil, že to bude nejspíš asfalt, který se lije na chodník. Moje sestra dostala zběsilý nápad. Jak asi ten asfalt vypadá na člověku? No a já jako nejmladší (tedy pokusný králík na všechny blbosti) jsem měla skončit v sudu. Franta mě zvedl a chtěl mě tam ponořit. Řvala jsem, že mám nové boty. Posadil mě tedy na chodník a boty mi sundal. Potom mě znovu vyzvedl a do sudu doopravdy ponořil. Hezky až po uši!

Břečela jsem a utíkala domů žalovat. Myslela jsem, že mamka vylítne a naši skvělou partičku seřve. Místo toho jsem dostala vynadáno já: „Teď si to ze sebe sundej sama. Na tyhle blbosti já nemám čas.“

Podle mě není blbost mít na sobě zasychající asfalt, ale co jsem měla dělat? Jediné, co bylo v té chvíli v koupelně pro čištění dosažitelné, byl kartáček na zuby. Chvíli jsem se pokoušela se asfaltu zbavit, ale když začal zasychat, vzdala jsem to. Břečela jsem, že se ze mě stane asfaltová příšerka. Mamka se konečně nade mnou slitovala a zavolala tátovi do práce, ať se cestou domů staví na benzínce a přinese kanystr benzínu. Tím benzínem to nakonec dolů šlo, ale smrděla jsem pekelně.

Možná si říkáte, že byste nechtěli být na mém místě, nebo na místě mé matky. Ale věřte, že se dnes tomu obě smějeme. Smějeme se i jiným historkám, které taky stojí za to. Na své dětství ráda vzpomínám a doufám, že si i mé děti užijí tolik zábavy a patálií jako já.

Daniela Kolářová, 9. B

MIMONÍ SKRÝŠ

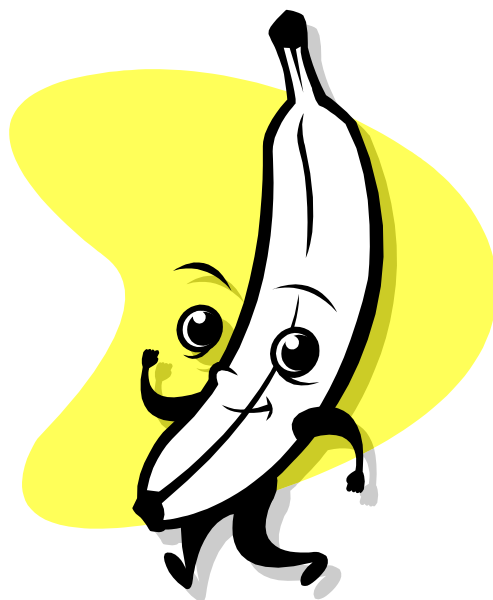
Ocitla jsem se ve skrýši, kde se tajně schovávali Mimoňové. Skrývají se před svým velitelem Gruem.

Nejprve jsem uviděla skříň. Stála uprostřed místnosti. Zářila žlutou barvou. Dala se otevřít ze všech stran. Když jsem ji otevřela, viděla jsem plno banánů. Hrály všemi barvami. Zeleně, žlutě, červeně, fialově, růžově a spousta dalších barev se tu střídala, až oči přecházely. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Zpozorovala jsem tapetu na zdi. Všude byly namalovány banány.

Dále jsem si všimla knihovničky. V policích stálo plno knih. Jedna z nich se jmenovala „Mimoní život“. Psalo se v ní všechno o Mimoních. Kolika let se dožívají, o jejich původu, čím se živí a tak. Když jsem sklonila hlavu směrem na zem, spatřila jsem koberec. Byl žlutý s banánovým dekorem a pohodlný tak, že by se na něm dalo spát. Vedle knihovničky jsem postřehla lampu. Vlastnila žlutý klobouček. Potom jsem si sedla na pohovku, která byla žlutá a dlouhá. Osmimístná. Velmi jsem si pohověla. Před pohovkou stál kulatý stůl se třemi nohami. A před stolem byla umístěna jak jinak než žlutá televize. Divila jsem se, že nemá také žlutý obraz. Hrála v ní reklama „Banana Song“ od Mimoňů. Lekla jsem se. Televize udělala blik a vypnula se. Nechápala jsem, co se děje. Vtom jsem spatřila vykuleného Mimoně s krásnými očima. Pištěl vysokým nepříjemným hlasem. Měl strach. Zacpala jsem si uši a zavřela oči. Hluk náhle ustal. Otevřela jsem oči. Před mnou stál další roztomilý Mimoník a zacpával tomu ukřižčenému pusku. Chvilí jsme se na sebe dívali beze slova. Pak se oba začali smát. Měla jsem totiž na sobě sluníčkové tričko. Najednou jich tu bylo plno. Smáli se a zpívali svůj Banana song. Objímali mě. Sprátelili jsme se.

Celá vysmátá jsem se probudila. Škoda! Chtěla jsem se vrátit zpátky do mimoního světa. To už se mi ale nepovedlo.

Natálie Knopová, 7. B

LES VLKŮ

Všude je tma, jen trochu prosvítá světlo měsíce. Jsem v hlubokém lese a slyším podivné zvuky. Je to sova nebo nějaké strašidlo?

Najednou přede mnou stojí tmavá silueta. Je to pes, nebo snad vlk? Je celý šedý jako prach, oči mu svítí ve tmě. V tlamě se lesknou ostré zuby. Mezi ohrnutými pysky vytékají sliny. Vedle něho leží nějaké mrtvé zvíře. Skloním se k němu. Ne, to není zvíře. To je dítě. Dítě má na hlavě čepeček. Červený! Leží tu Červená karkulka. Vedle ní se válí rozbitý košíček, z něho vytéká tekutina. Babička si na vínu už nepochutná. Otřásl jsem se, ale tu mě upoutá něco jiného. Vlk stojí blíž a vrčí. Ne jeden vlk, ale smečka vlků. Stojí kolem mě v kruhu. Nejsou šedí, ale černobílí. Oči jim také zeleně svítí, ale jsou zranění. Zarývají se tlapami do země. Vypadají, jako by chtěli skočit.

Ze strachu mě rozbolelo na prsou. Křičím a zároveň se propadám do otevřené jámy. Pak jsem otevřel své modré oči a probudil jsem se. Ne na tvrdé zemi, ale pod postelí. Po těle mi stékal pot. Jsem šťastný, že noční můra skončila, můžu jít do školy.

Lalík Štěpán, 7.B

PROČ JSOU LABUTĚ BÍLÉ?

Bylo, nebylo. V České republice žilo hejno popelavých labutí. Bylo to hejno jako každé jiné. Až jednou...

V hejnu žila překrásná labuť Jenifer. Všem se moc líbila a toužil po ní snad každý labuťák. Jenifer si ale labuťáků moc nevšímala, spíše se zajímala o svůj vzhled. Jejím snem bylo vypadat jak Jennifer Lopez.

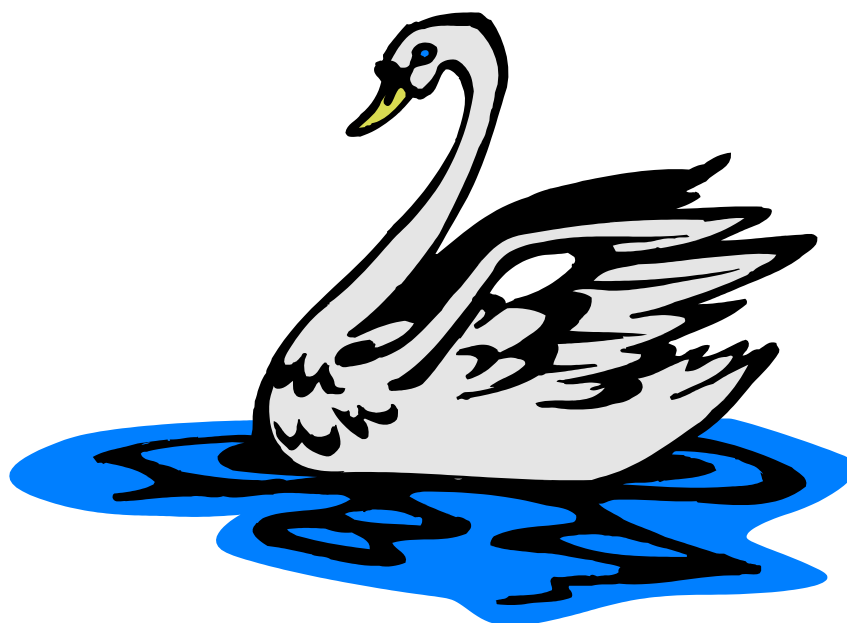
Jednoho dne viděla v televizi reklamu na kadeřnictví U Pepeho a řekla si, že tam zkusí zajít a poptat se. Vysvětlila Pepemu, že by chtěla mít vlasy krásné jako Jennifer Lopez, ale bílé. Pepe se zarazil, chvíli zapřemýšlel a říká: „Tak to tu ještě nebylo! Ale proč ne? Bude to pro mě skvělá reklama.“ Objednal Jenifer až za 14 dní, aby měl čas najít všechno na internetu a dobře se připravit.

Jenifer se vrátila domů a pochlubila se, jak dopadla se svým nápadem. Všichni se smáli a říkali, že je blázen. Trochu ji to rozhodilo.

Nastal den „D“ a Jenifer se vypravila k Pepemu. Všichni se pořád ještě smáli a už se těšili, jak se pobaví, až se Jenifer vrátí. Jenifer z toho byla dost vystresovaná, ale Pepe její obavy rychle rozehnal: „Bude to O. K., jsem dokonale připraven a Vy budete ještě krásnější než ta Lopez.“

Když se Jenifer vrátila domů, všem sklaply zobáky. V kadeřnictví U Pepeho se od té doby dveře netrhly. Z bílé barvy se stal módní trend, a tak není divu, že dnes už jsou všechny labutě bílé.

Daniel Novák, 9. A

TEMNÁ POMSTA

Za dávných časů žili lidé a bílé vrány jako dva oddělené národy. Nowrich, král lidí, měl žezlo, kterým ovládal počasí, a tím i úrodu na svém ostrově. Vrány ale takové štěstí neměly. Jejich ostrov byl velmi neúrodný. Nezbylo jim nic jiného než přelétat k lidem.

Jednoho bídného roku, kdy lidé měli co dělat, aby sami jakž takž vystačili se zásobami, k nim přiletěly vrány za potravou. Odletěly však s nepořízenou.

Vládce vran Bífuse to naštvalo. Vlétl do hradu a ukradl lidem kouzelné žezlo. Ve své zemi vyčaroval slunce a na lidi snesl tmu. Vrány se měly dobře. Úrody bylo dost, tak jedly a jedly. Lidé strádali. Přes tmu nepronikl ani paprsek a úroda nebyla. Svolali své mágy, rytíře i šlechtice. Bylo třeba vydat se do vraního království a získat žezlo zpět.

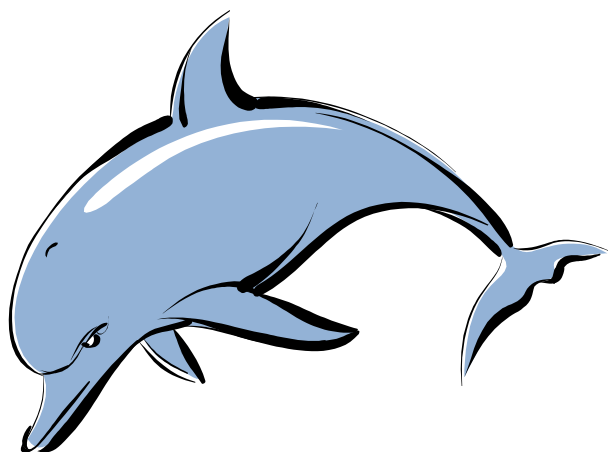
Cestou je zastihla bouře, ohrožovaly je velké vlny. Když už byli skoro u břehu vraní země, vynořila se obrovská obluda a loď plnou lidí překousla napůl.

Přežil jen čaroděj Faltlux. Musel se vyškrábat vysoko do hor k vranímu paláci, který nikdo nestřežil. Vrány byly přecpané k prasknutí a odpočívaly. Sebrat žezlo byla hračka. Ale jak domů? Seběhl k moři a sedl si do písku. Najednou se strašně vylekal. Před ním se plácala obrovská obluda, která uvízla na mělčině. Slíbila Faltluxovi, že když jí pomůže, odveze ho domů. Kouzelník ji vtáhl do moře a nasedl na ploutev.

Doma ho všichni radostně vítali. Faltlux žezlem vylepšil počasí a tmu zaklel do vran. Ty ztratily svou majestátní bílou barvu a zčernaly. Od té doby jsou vrány za trest černé.

A obluda? Tu kouzelník změnil v delfína, který vozí lidi oceánem tam a zpět.

David Roubín, 9. B

BÝVALÝ KAMARÁD

Spolu dělali jsme blbosti,
mluvili spolu rovně,
teďka odcházíš a
je mi to líto hodně.

Omlouvám se za ty chvíle,
kdys to se mnou neměl lehký.
Tvářím se jak drsnák,
ale srdce mám křehký.

Jsi můj kámoš, věřím ti
a vždycky budu při tobě stát.
Byl jsem slepý,
pořád jsem jen bral,
omlouvám se ti za to,
že jsem ti někdy nadával.

Dělám dobře,
že sám sebe viním.
Je mi to fakt líto,
a proto ti říkám - promiň.

Manda Jakub, 7.B

MYSLEL JSEM, ŽE JSI ANDĚL

Myslel jsem, že jsi anděl,
co přišel, aby mě zachránil.

Místo toho střílel
přímo do bolavého srdce.

Myslel jsem, že jsi moje budoucnost,
ale děláš všechno proto,
abys byla má minulost.
Srdce se radovalo,
já tě doma chtěl mít
a za ruku tě vzít.

Nevím, jak ty,
ale mně se zdají o tobě kouzelné sny.
Lásko, uvidíš, jak se nám bude dařit,
ale musíme se trochu víc snažit.

Pohladím tě po tváři,
mám na tebe chuť od srpna do zří.
Teď jsem doma sám,
s tvým obrazem v očích na tebe vzpomínám.
Jak jsme se seznámili ve škole,
mlčeli jsme, bylo ticho
jako v kostele.

Nevyslyšel jsem vaše rady,
proto jsem teď tady
(kde jsem nechtěl vůbec být).
Koukám na tebe a stydím se za sebe.
Stydím se za své zjizvené ruce
za své dny i noci v neustálé depce.
Ale život není jenom smích.

ŠKOLA DŘÍVE A DNES

Dříve byla naše škola jiná,
býti vzorným žákem byla dřina,
nepsaly se sice ty protivné testy,
zato žákům hrozily tělesné tresty.

Kdo přišel pozdě, měl smůlu obrovskou,
u dveří postával školník s rákoskou.
Povinným jazykem byla tehdy ruština,
všechny žáky čekala zdarma svačina.

Od té doby se změnilo dost věcí,
v jídelně se nejvíc těším na kuřecí,
nad gulášovku a pizzu není,
všichni žáci to jistě ocení.

Škola, to je přece základ života,
slušné mravy a jídlo - krásná jistota.
U nás to takhle bere dozajista každý,
a proto chci být žákem naší školy navždy.

Dan Čuřík, 9. A

JARO

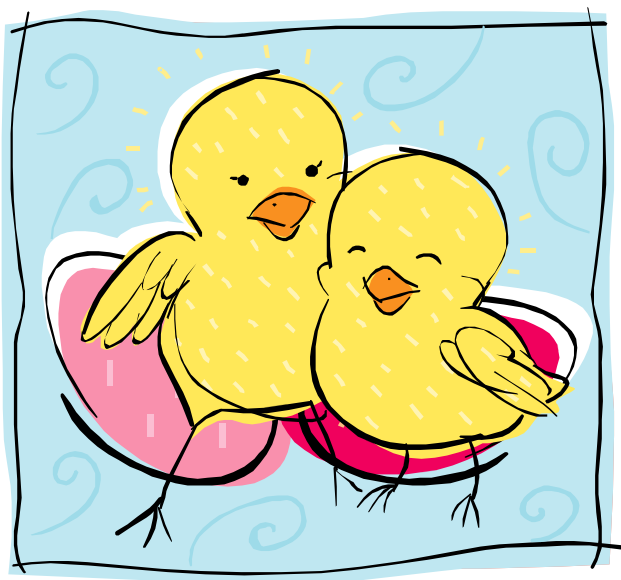
Jaro - to je, když mladí hnízdo opustí
a vydají se na vlastní pěst.
Když už k nám bůh zimu nepustí
a mláďata obhajují svoji čest.

Jaro - to je, když se mladí milují
a láska kvete všude kolem.
Když hloupí svých činů litují
a jarní vítr vane polem.

Jaro - to je, když ti slunce tváře pohladí
a svět do rána procitne.
Když ti zpěv kosů nevadí
a nikdo zlý se tě nedotkne.

Jaro - to je, když mladí hnízdo
opustí
a jako dospělí se v létě
zpátky navrátí.

Dan Čuřík, 9. A

ANKETA

Žáci 8. a 9. ročníků se pozeptali svých rodičů, prarodičů i známých na to, jak vzpomínají na svá školní léta. Některé z odpovědí vykouzlí určitě ve tváři úsměv.

Kolik vás bylo ve třídě?

- ...30 a více... (táta)

Jaké předměty jste měli, a já nemám?

- Tak určitě ruštinu, ta byla povinná. Chodilo se do dílen. Pak se holky učily jak pečovat o dítě apod., ale název předmětu si nevybavuji.
- Náboženství, krasopis a branná výchova (táta)

Jak se k sobě chovali spolužáci?

- Mamka mi vyprávěla, že si kluci pořídili brčka a špendlíky. Špendlíky a brčka použili jako flusačku a mamky stehna byla přímý terč.

Jak byl dodržován zasedací pořádek?

- Dodržoval se přísně. Neexistovalo, že když někdo chyběl, abych si sedla na jeho místo ke kamarádovi. (mamka)
- Museli jsme sedět vždy holka s klukem. (babička)

Vzpomeneš si na hodiny tělocviku?

- Holky musely mít modré trenýrky a bílé tričko. Kluci červené trenky a bílé tílko. Jeden ze třídy dělal rozcvičku, pak jsme na rozehtání běhali kolečka. (mamka)

Jak vzpomínáš na školní jídelnu?

- Nemohli jsme nechat zbytky. Když jsme nedojedli polívku, tak jsme nemohli dostat druhé jídlo. (babička)
- Mně osobně chutnalo, ale kdybych byla ty, nesnědla bych nic! (mamka)
- Každý měsíc si kupovali jinak barevné stravenky. Talíře si dávali na tácy jako v Globusu. (mamka)

Jak vás ve škole trestali?

- Naše učitelka měla prsten a bouchala nás do hlavy (mamka)
- Od 6. do 9. třídy nás pan učitel Černý trestal pohlavky, všemi rodiči schváleno. (táta)
- Museli jsme klečet na stupínku, jít do kouta, nebo dostali ukazovátkem či smyčcem při HV výchově. PS: Pepík Šíp donesl vždy v pondělí do školy 10 ukazovátek a učitelé je stihli za ten týden všechny zlomit. (děda)

Co to bylo branné cvičení?

- Třídy vyrazily na pěší výlet okolo města s povinnou zátěží v batohu. Vrcholem byl průchod „zamořeným“ územím v plynových maskách. (mamka)
- Na začátku hřiště jsme si nandali plynové masky, pláštěnky a sáčky na ruce jsme si připevnili gumičkami, přešli hřiště a pak to sundali – sáčky jsme házeli po směru větru (táta)
- Učili nás: „Když vidíš výbuch atomové bomby, lehni si patami k výbuchu.“ (táta)

A co svačiny?

- Dostávali jsme mléko v sáčku. S tím mlékem jsme si často házeli, a tak nám ho pan učitel zabavil se slovy: „Vrátím vám ho až na konci školního roku.“ (táta)
- Dostávali jsme je zadarmo, protože na severu Čech bylo špatné ovzduší. (mamka)
- Dostávali jsme jogurtová mléka, jogurty, pečivo a ovoce.
- Kubánské pomeranče byly velmi tvrdé, a tak se s nimi dobře hrál fotbal. (táta)

Jak probíhaly přestávky?

- První půlku, někdy ani ne, jsme se honili po chodbách a ve třídě a druhou půlku jsme za to byli v koutě. (táta)

Vzpomínáš na své učitele?

- Dříve měli žáci větší respekt a úctu k vyučujícím, ale i k sobě. Měla jsem, a tím myslím i mé spolužáky, od 5. třídy skvělou třídní učitelku p. Elvíru Skočkovou, která nám byla velkou oporou a skvělou „druhou mámou“ (mamka)
- Mou oblíbenou učitelkou byla paní Lukešová, která uměla všechno vysvětlit a hlavně byla mladá. (táta)

Jezdili jste do školy v přírodě?

- Ano, 2x ročně na Moravu, nebo na Slovensko. Za 3 týdny jsme platili asi 80Kč. (mamka)

Prý se se školou chodilo i k lékaři?

- Povinně se chodilo se třídou k zubaři a ve třídě se očkovalo proti TBC.

Byl jsi pionýr?

- Ano, malé děti byly Jiskřičky, větší se staly pionýry, když složily slib. Pravidelně jsme měli ve středu schůzky – hráli jsme hry, chodili do přírody nebo i na výlety. (mamka)
- Prima bylo, že jsme ve středu kvůli pionýru nedostávali úkoly. (táta)

PRO LEPŠÍ PŘEDSTAVU

Jiskry byla za doby socialistického Československa dětská masová organizace, do které byly zařazeny z vůle KSČ prakticky všechny děti po vstupu na základní školu. Hlavním cílem bylo připravit děti na vstup do Pionýrské organizace ČSM ke kterému docházelo ve třetí třídě základní školy. Nebyla organizací samostatnou, ale pevnou součástí pionýrské organizace.

Pionýrská organizace Socialistického svazu mládeže (zkratka **PO SSM**) byla dominantní organizací pro děti a mládež v 70. a 80. letech 20. století v Československu. Měla mj. vládnoucí KSČ usnadňovat působení na mládež ve věku školáků základních škol. Vznikla v lednu 1970, kdy se do ní přeregistrovaly oddíly ze zakázaných dětských organizací (například Pionýra a Junáka, obnovených v březnu 1968). Po sametové revoluci v lednu roku 1990 organizace zanikla.

Nejprve se dítě stalo Jiskrou, ve třetí třídě pionýrem. V obou případech muselo složit slib a pak si plnit povinnosti a chovat se podle daných pravidel = zákonů. Na každé škole pracoval tzv. skupinový vedoucí, každoročně se konalo skupinové shromáždění.

Slib Jisker

- český text: „Slibuji dnes přede všemi, jako jiskra jasná, chci žít pro svou krásnou zemi, aby byla šťastná.“ (Verze z přelomu 50. a 60. let: "Jiskřičky jsme ještě malé, máme však svůj cíl. Budeme se dobře učit, aby byl vždy mír.")
- slovenský text: „Domovina moja krásna, sľubujem ti v tento deň, že ja, tvoja iskra jasná, tebe k sláve vyrastiem.“

Zákony jisker

- Jiskra mluví pravdu.
- Jiskra je zvědavá.
- Jiskra ráda cvičí, zpívá, kreslí a hraje si.
- Jiskra je pracovitá a pomáhá rodičům.
- Jiskra chce být pionýrem.

Pionýrský slib

Slibuji před svými druhy, že budu pracovat, učit se a žít podle pionýrských zákonů, abych byl dobrým občanem své milované vlasti, Československé socialistické republiky, a svým jednáním chránit čest pionýrské organizace Socialistického svazu mládeže.

Zákony pionýrů

- Pionýr je oddaný své socialistické vlasti a Komunistické straně Československa.
- Pionýr je přítelem Sovětského svazu a obhájcem pokroku a míru na celém světě.
- Pionýr ctí hrdinství práce a boje.
- Pionýr svým jednáním, učením a prací prospívá socialistické vlasti.
- Pionýr je hrdý na svoji Pionýrskou organizaci SSM.

Stejnokroj pionýrů

Pionýrský odznak

Pionýrský pozdrav

UKÁZKA ZE ŠKOLNÍHO ŘÁDU PLATNÉHO OD 1. 9. 1972

1. Žák přichází do školy vhodně a čistě upraven, bez výstředností v účesu a oblečení.
2. Pilně se učí a svědomitě plní uložené úkoly. Pracuje poctivě, neopisuje a nenapovídá.
3. K řediteli školy, ke všem učitelům a ostatním zaměstnancům školy se chová zdvořile a při setkání je zdraví, užívá oslovení „soudruhu řediteli“, „soudružko učitelko“ apod.
4. Žák šetrně zachází s učebnicemi a školními pomůckami, udržuje své místo, třídu a ostatní školní prostory v čistotě a pořádku, chrání socialistický majetek před poškozením.
5. Žák nosí do školy učebnice a školní potřeby podle rozvrhu a pokynů učitelů. Není dovoleno přinášet do školy nepatřičné předměty, které rozptylují pozornost žáků, nebo by mohly ohrozit kázeň nebo bezpečnost. Stejně je nepřípustné přinášet do školy větší částky peněz nebo cenné věci.
6. Žák chrání své zdraví; je čistotný, otužuje se a cvičí. Žákům není dovoleno kouřit, pít alkoholické nápoje, hrát o peníze.
7. Návštěva podniků veřejného pohostinství je žákům dovolena jen v denní době, potřebují-li se najíst nebo vypít nealkoholický nápoj.
8. Po setmění se žáci nesmějí zbytečně zdržovat venku mimo domov bez doprovodu rodičů nebo jimi pověřených zástupců.
9. Chce-li žák účinkovat v divadle, ve filmu nebo jinak veřejně vystupovat mimo školu, vyžádají si jeho rodiče předem souhlas ředitele školy.

PŘEHLED VÍTĚZNÝCH PRACÍ Z PŘEDEŠLÝCH ROČNÍKŮ

autor	Název práce	Školní rok
Bára Lukešová	Pyšné tričko	2003 - 2004
Bára Lukešová	Chudinka tabule	2004 - 2005
Jan Kulháněk	Jak Kadaň ke svému jménu přišla	2005 – 2006
Vendula Schönfeldová	Jak se trpaslíček Max snaží vyrůst	2006 – 2007
Štěpán Švábík	Včelka Mája v Alcatrazu	2007 – 2008
Richard Sukovič	Můj děda	2008 - 2009
Bára Metličková	Šikovná Jana	2009 – 2010
Zdeněk Anděl	Alarm für užovka 11	2010 – 2011
Laura Boučková	To je dneska doba	2011 - 2012
Petr Dlouhý	Ráno v roce 2352 (próza)	2012 - 2013
Nikola Králová	Láska a smrt (poezie)	2011 - 2012

2003 -2004

Pyšné tričko

bajka

Jsem krásné bavlněné tričko. Právě mě prodavačka aranžuje na figurínu za výlohu. Kolem prochází hodně lidí. Prohlížíjí si mě, ale já se nestydím, jsem přece krásné.

Ted' si mě zkouší nějaká slečna. Myslím, že se jí líbím. A taky že ano, je to moje nová majitelka.

Slečna jde asi na rande, protože se hezky líčí a určitě se i dobře oblékne. Doufám, že si mě vybere. Ve skříni je totiž děsná nuda. Myslím, že jsem tady z těch triček nejhezčí. Hurá, jdu ven! Tak rande se povedlo, určitě díky mě. Pyšně se rozhlížím, jenomže už se jde domů.

Ale co to? Svléká mě a šup do koše se špinavým prádlem. No fuj, trávit čas s páchnoucími ponožkami je opravdu ponižující. Něco se děje, kdo si mě bere do ruky. Kam mě to cpe? Nějaká bílá bedna s kulatým otvorem. Šup a je zavřeno. Nejednou mě zmáčí voda, štípe mě prášek na praní a to horko! Ani ždímání není zrovna příjemné. Na balkónové šňůře jsem už spokojené, to je rozhled. Sluníčko svítí, větríček suší, prostě paráda.

A už je tu zase ta ženská, co mě prala. Co se bude dít? Pomóc! Já chci svoji slečnu! Rovná mě na jakési prkno. Au, au, jezdí po mě příšerně horkou věcí. Už toho snad bylo dost!

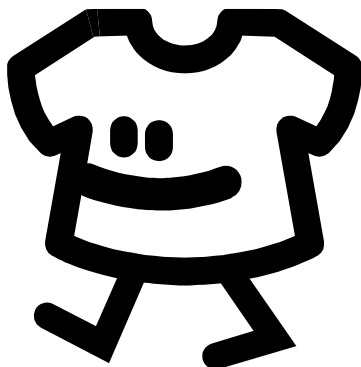
Je ráno. Vyrážím do školy. Moje slečna chodí do hokejové třídy. Doufám, že si ti zabeďnenci všimnou, jak nám to sluší. No samozřejmě – ani slovo. Katastrofa přichází při hodině výtvarné výchovy. Ten nemožný Vojta nekouká vlevo ani vpravo a bác, polije mě tuší! Slečna je příšerně naštvaná. No co, vždyť mě ta „údržbářka“ zase vypere, vyžehlí a budu jako nové. Ale ouha, doma slyším: „Tuš vyprat nejde.“ To je teda konec!

V sobotu se překvapivě přesunuji se svou majitelkou autem na venkov. Žádné rande, žádný obdiv, jen vesnice. Co tady budeme dělat? Údržbářka velí: „Báro, sekačku a sekat!“

Má krátká kariéra končí, je ze mě pracovní chalupářské tričko. No, mohlo být hůř, ještě že jsem neskončilo v popelnici.

Z toho plyne ponaučení: „Nevytahuj se jako tričko.“

Bára Lukešová

2004 - 2005

Chudinka tabule

bajka

A je po prázdninách! Na chodbě to hučí jako ve včelím úle, to znamená konec klidu. Že jsem si volno letos užila. Ve třídě se nemalovalo, nevtalo, jen pan školník mě v srpnu vylepšil – promazal, natřel pěknou černou barvou. Jsem jako nová!

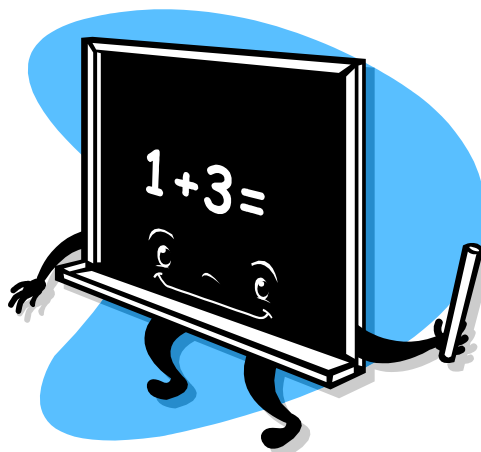
Ovšem paměť mám původní. Co já si po celý rok zažiju, čeho jsem svědkem. Na román by to stačilo. Bezva je mi při hodinách. Děti pěkně sedí v lavicích, čtou si, co na mě učitelé napíšou. Horší je situace v matematice. Algebra jde, ale ta geometrie! Pan učitel mě dloube kružítkem jak o život. Nesnáším kružnice a konstrukční úlohy. Největší klid mám při hudebce. Žádné psaní, a ještě mi zapívají.

Situace se dramaticky změní o přestávce. Ze vzorných žáků se stanou rázem bojovníci. Kluci se perou, holky piští, když se boj přiostrí, občas nějakou chytnu. Au, to byl snad krosček. A třídní služba? Škoda mluvit. Můj lesklý nátěr se po pár hodinách mění v příšernou šed'. Jen občas se služba povede. Třeba Bára, to je šikulka, ta si dá s mazáním práci. Zato Vojta, to je flink. No, ostatně jako všichni hokejisti. Doufám, že mi tento rok paní ředitelka přidělí nějakou pečlivější třídu.

Zvoní, děti se trousí a já s údivem konstatuji – opět ty samé tváře. IX. A v plné parádě. No nazdar, lotři a ještě o kousek starší než loni. To bude ale krušných 10 měsíců. Nevadí, vydržím. Vždyť v červnu vyjdou – upřímně lituji kolegyně na středních školách. A já si trpělivě počkám. Při češtině dávám ředitelce signály. Taková třídička plná holek by nebyla k zahoezení. Snad pochopila a já se konečně dočkám.

Říká se: „Kdo si počká, ten se dočká.“ Tak uvidím, zda nebudu výjimkou potvrzující pravidlo.

Bára Lukešová

2005 - 2006

Jak Kdaň ke svému jménu přišla

pohádka

Za devatero horami a devatero řekami stála malá chaloupka s doškovou střechou. Bída si tam podávala ruku s nouzí. Žil v ní Franta se svou maminkou. Byli tak chudí, že často neměli co do huby. Jen když si našetřili trochu peněz, vyrazila maminka na místní trh Kaufland.

Nedaleko jejich chaloupky stál krásný a obrovský hrad oplývající bohatstvím. V něm vládl král Matyáš I. Měl překrásnou dcerku Stříbrovlásku. Ta ale poslední dobou chřadla a chřadla, až se téměř ztrácela. Král si nevěděl rady, tak se rozhodl požádat o pomoc všechny své poddané. Na kabelové televizi oznámil, že kdo princeznu uzdraví, dostane ji za ženu, stane se Matyášem II. a bude vládnout svému lidu.

Frantovi se princezna již dávno líbila, proto neváhal, sedl k počítači v internetové kavárně a najel na stránky www.lekprostribrovlasky.com. Tam našel adresu na čaroděje KÁ. Zaradoval se, protože zjistil, že čaroděj bydlí hned za rohem. Vydal se za ním ještě ten den.

Čaroděj byl starý a ošklivý. Frantovi leknutím zaskočil gumový medvídek v krku. Ztěžka vykřikl: „Máte ještě lék pro stříbrovlásku?“ Čaroděj KÁ se zamyslel a řekl: „Lék bych měl, je to N, ale nemohu ho dokončit. Chybí dodat tři ingredience, které musíš přinést. Najdeš daleký kraj, kde se v horách velmi krušně žije. Tam vypěstuješ fazoli, po které vyšplháš až na nedalekou horu rovnou jako stůl. Utrhneš květinu, která se jmenuje Koní klec, a ta ti ukáže cestu k jámě plné kamení, které v ohni shoří. Přineseš Koní klec, hořící kámen a kapku vody z řeky Agary protékající tímto krajem.“

Franta se tomu všemu velmi podivil, ale hned se odhodlaně vypravil na cestu. Maminka mu zabalila uzlíček se Sprivem a obrovským cheesburgerem a s přáním šťastné cesty se s ním rozloučila.

Franta bloudil po světě, ale nikde takové místo neviděl, ani nikdo takové místo neznal. Až jednou potkal starého dědečka a i jeho se vyptával na cestu. „Mám ukrutný hlad, panáčku, neměl bys něco do žaludku?“ Franta se rozdělil o poslední drobek cheesburgeru a hlt Spritu. Dědeček povídá: „Znám takový kraj, a protože máš dobré srdce, ukážu ti cestu.“ Jak řekl, tak udělal a zmizel. Franta se hned vydal tím směrem. Bez problému došel do Krušných hor, zasadil fazoli, která vyrostla velická převeliká a vyšplhal po ní na stolovou horu, kde utrl Koní klec. Ten mu svými zvonečky ukazoval směr přímo do hluboké jámy plné kamení.

Franta do ní neohroženě slezl, naplnil si kapsy a vyrazil k řece Agaře. Nabral vodu do pet láhve, ulovil si pár ryb k snědku a spokojený namířil nejkratší cestou domů.

Tam odevzdal ingredience čaroději KÁ, který dokončil lék N pro Stříbrovlásku. Nedočkavý Franta jej předal králi Matyášovi I. A napjatě čekal, co bude následovat. Princezně po užití léku zružověly tváře, zazářily stříbrné vlasy a celá se rozesmála. Šťastný král dal princeznu Frantovi za ženu. Ti se spolu odstěhovali do kraje, ve kterém se Frantovi při jeho dobrodružném putování zalíbilo. Nechali tam vystavět hrad nad řekou Agarou a založili malebné město, které pojmenovali na památku kouzelníka KÁ, který DÁ lék N... Kdaň. Zde žili šťastně až do smrti. Na stolové hoře byl zvonec, ten zazvonil a pohádky je konec.

Jan Kulhánek

2006-2007

Jak se snaží trpaslíček Max vyrůst !

pohádka

Na rozkvetlé zahradě plné krásných voňavých květů u růžové chaloupky, seděl na velkém černém balvanu malinkatý trpaslíček jménem Max. Dal se velmi snadno přehlédnout. Všechna jiná zvířátka žijící u chaloupky byla viditelně větší. To bylo právě to, co trpaslička nejvíce trápilo.

Napadlo ho, že by mu mohli pomoci jeho zvířecí kamarádi. Pustil se do vysvětlování. „Kamarádi, pomozte mi, chci být velký alespoň jako žába Kuňkalka nebo zrzavý kocour Mlsálek.“ Každý si lámal hlavu, jak trpaslíčkovi pomoci.

Žábu Kuňkalku napadlo, že by ho mohla pokropit studenou vodou. Vzala sud a šla ho napustit, potom přiskákala zpět a trpaslička polila. Jediné, co Kuňkalka dokázala, bylo, že Maxovi tekla nudle!

Přišel na řadu kocoerek Mlsálek. „Skočím domů k babičce pro borůvkové koláče, je to vážně dobrota, potom musíš opravdu vyrůst,“ myslel si Mlsálek. Ale moc dobroty to nepřineslo! Trpaslíčkovi bylo tak špatně, že už nikdy nechtěl borůvkové koláče ani vidět!

V psi boudě to vše sledovala ukecaná fenka Jája. „Hele, lidi, proč ho nepověsíte za nohy na prádelní šňůru, jako to dělá moje panička s prádlem,“ zaštekala. Všechna zvířátka se shodla, že to udělají přesně takhle. Trpaslička pověsili za nohy a za ruce ho tahali dolů k trávě. Když slezl trpaslíček dolů, nevyrostl ani trošičku do výšky, spíše připomínal chobotnici. „Jé, podívejte se!“ Všichni se mohli smíchy potřhat, co se trpaslíčkovi stalo. Jedinému Maxovi to bylo líto. „Už nikdy se nemůžu líbit Sněhurce, když vypadám jako desetihlavý drak.“ Stěžoval si.

Na vše, ale dávala pečlivý pozor Sněhurka. Přiběhla k trpaslíčkovi, klekla si k němu a dala mu sladkou pusu na tvář. „Ty můj hlupáčku, já tě mám ráda takového, jaký jsi. Je jedno, že nejsi dva metry vysoký, ale více záleží na tvém srdci, to je nejdůležitější!“ vysvětlila mu Sněhurka a on jí radostí pusou oplatil.

Všichni se šťastně objali, že to dobře dopadlo. Každý se shodl na tom, že půjdou společně na dětskou Coca Colu a že to všechno zaplatí trpaslíček Max.

Vendula Schönfeldová

2007 - 2008

Včelka Mája v Alcatrazu
pohádka

Jednoho hnusného dne v jedné hospodě seděla včelka Mája. Otevřely se dveře a do hospody vchází nějaký brouk zahalený v šátku. Sedne si k Máje. Mája povídá: „Co tu chceš?“ Brouk odtrhne kápi – není to brouk, ale pavoučice Fidla. „Potřebuji od tebe maličkost.“ Mája odpoví: „Koho mám odprásknout?“ Fidla na to: „Ferdu mravence.“ Mája: „OK, bude to drahý.“ Pavoučice dala Máje 2000 medíků. Vydělala si je hraním na housle. Včelka vzala skleničku s medovou vodkou a vypila ji. Vyšla ze dveří a odletěla domů.

Doma si připravila arsenál zbraní a vydala se na cestu. Letí a letí, až se ocitne v Mravenčí zemi. Už vidí Ferdův dům a sedá si naproti na strom. Vytáhne si z růžové tašky SNIPERKU a zamíří do okna. V okně není nikdo, Ferda asi doma není. Opře se o strom a odpočívá. Po chvíli vidí, jak přijíždí Ferda na kobylce. Mája rychle vstane a hodí medový váček, který hodně lepí. Zasáhne Ferdu do nohy a Ferda se nemůže hnout. Mája k němu přiletí a říká mu: „Tak ty jsi Ferda?“ Ferda odpoví: „ANO, já jsem Ferda.“ Mája vezme bouchačku a říká: „Astala vista, Ferdo!“ V tom ji ze zadu praští pěstí beruška, který umí bojové umění karate.

Máje leží bezbranně na zemi, když přiběhne mravenčí police. Poděkují Berušce a Máju odvedou do mraveniště, kde je největší vězení. V cele se Mája probere po ráno pěstí od berušky. Zjistí, že je ve vězení. Bojí se, protože ještě nikdy nebyla v base. Na mříži visí velký zámek, který nemůže utrhnout. Sedne si na postel a říká: „Jsem v koncích.“ Musí něco vymyslet. Vzpomněla si na to, jak se dívala na TV, kde ukazovali otevírání dveří sponkou. Z tykadla si odebere sponku a strčí ji do zámku; kroutí, kroutí, až cvakne zámek a je vyhráno. Cela je otevřena. Odevšad se ozývá: „Májo, propusť nás.“ Propustí i jiné vězně – své sestry plošnice. Plošnice se rozeběhnou a mlátí se se strážci – šváby. Mája rychle letí pryč, až se křídla kmitají. Už už vidí dveře. V tom před dveře stoupnou dva silní švábi. Mája udělá bojový postoj, nahrbí se, vytasí žihadlo. Strážci se rozeběhnou a Mája se skrčí. Šváb na ni skočí a Mája ho roztočí na zádech. Šváb letí vzhůru a pak padá na druhého strážce. Mája letí proti dveřím, nastaví hlavu s tykadly a prorazí je. Za dveřmi zakřičí: „Hraj to hlavou!“

Druhý den je však Mája přemožena regimentem švábů. Uvězní ji v Alcatrazu na dvacet pět let. Odtud se nedá utéct, proto tu Mája tráví čas studiem a dopisováním si s Vilíkem. Po dvaceti pěti letech je propuštěna a konečně uplatní svoje studia. Stane se uklízečkou v úlu a žije šťastně až do smrti.

Švábík Štěpán

2008 - 2009

Můj děda

vypravování

Rád chodím na dlouhé procházky. Nejraději mám ty podzimní. Les hraje všemi barvami, jehličí z modřínů mi padá za krk a z trávy se usmívají muchomůrky. A tu se ve mně probouzí houbařská vášeň. Mám svá zaručená místa, kde houby najdu, i když ostatní nezakopnou ani o prašivku.

Jednou jsem vzal do lesa i babičku s dědou. Chtěl jsem se pochlubit svým houbařským uměním a ukázat dědovi, že nejen on zná tajná místa.

Ale děda mě pěkně zklamal. Okamžitě vystřelil svým zaječím tempem, kličkoval mezi stromy, hnal se z kopců a najedou jsme byli neznámo kde. Babička na dědu nadávala, že je dědek stará bláznivá, že se žene jako by mu bylo osmnáct a ne sedmdesát. A že když má jít s košem, tak je chabí na nohy, a tady běhá jako Jura. Děda tedy zvolnil tempo a my ho konečně dohonili. Najednou děda zvážní: „Lidi, jdeme blbě, potok je tamhle!“ Ukázal někam dolů z kopce a my šli.

Ocitli jsme se na malé mýtině a děda se začal vytahovat: „Tak a sbírejte! Doufám, že nám budou stačit košíky.“ Babička uviděla obrovský hřib, snad dvoukilový. Vystřelila za ním jako srnka. Děda ji zblejkl a volá: „Bábo, tam nechod', tam je bažina!“ Ale než to dořekl, babička se začala propadat.

Zatímco já jsem s brekem poletoval kolem babičky a prosil ji, aby se neutopila, babička začala na dědu rvát: „Sakra, dědku, pomoz mi!“

Děda s humorem sobě vlastním lehce potáhl z cigára a pod vousy si zabrumlal: „Klesej, bábo, jen klesej.“ Ta pochopila, že je zle, a snažila se ze všech sil dostat ven. Podařilo se. S naší pomocí se dostala ven, ale odnesla to holinka. Zůstala v bažině.

S plnými košíky, ale bez holinky, jsme se vydali na zpáteční cestu. Po návratu jsme o našem malém dobrodružství vyprávěli. Sice každý po svém, ale nakonec i děda přiznal, že měl v jednu chvíli o babičku strach. Prý si nejdřív myslel, že to na něj jenom hrála. Takže babičky je asi taky dost a děda ví svý.

Richard Sukovič

2009 - 2010

Šikovná Jana

vypravování

Moje nejoblíbenější teta Jana už 4. rokem bydlí se svým přítelem v Anglii, ale vždy když k nám přijede na návštěvu, tak jí všichni připomínáme jednu takovou příhodičku, co se jí stala, když ještě bydlela tady.

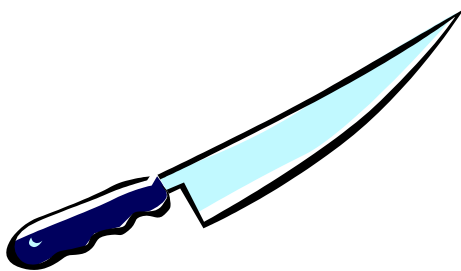
Janě v té době bylo 18 let a byla sama doma. Koukala se na televizi, připravovala si věci do školy a v tom si řekla: „Já mám ale hlad jako vlk... hm, tak co si dám?“ Šmejdila všude po bytě, co by asi tak mohla spořádat. Nakonec si z lednice vyndala máslo a sýr a k tomu, že si uřízne chleba.

Tak si vzala tu největší kudlu, co měli v kredenci. V tu chvíli začala z televize hrát její nejoblíbenější písnička a Jana se šla i s nožem v ruce podívat. Pospíchá, rychle přebíhá do vedlejšího pokoje... zakopne... vráží do futer... padá k zemi... a ten velký nůž si vrazí do zadku!

Jana původně myslela, že je to jenom škrábnutí, ale když zjistila, kolik jí teče krve, radši zavolala mámě a ta ji odvezla do nemocnice. Lékař jí ozdobil prdelku šestnácti stehy! Mamka se jí vysmála: „Pane bože, ty jsi takový pometlo, to snad ani není možný! My tě ani v osmnácti nemůžeme nechat doma samotnou!“

Od té doby pokaždé, když k nám strčí nos, ji provokujeme a zanotujeme: „Janice-palice, propíchnutá zadnice.“

Metličková Bára

2010 - 2011

Alarm für užovka 11

Detektivka

- *Jejich revírem jsou děravé a vyfrézované dálnice.*
 - *Jejich tempo – uspokojujivé.*
- *Jejich protivníci jsou veselí řidiči, mírné překročení rychlosti a blbci za volantem.*

Jednoho dne odpoledne dostali na policii hlášení, že bylo z městské galerie ukradeno více jak 12 obrazů. Na místo ihned dorazili muži z UŽOVKY 11. Po prohledání místa činu zjistili, že obrazy byly odcizeny několikačlennou asijskou skupinou. Ta tyto obrazy odvezla transitem někam do neznáma.

UŽOVKA 11 se je tedy rozhodla vyjet hledat do blízkého okolí ... „EJHLE!“ pověděl John. V postranní uličce stál transit, shodný s tím, s nímž byla spáchána loupež. Proklepli si jeho SPZku a zjistili, že je registrován na jistého asijského obchodníka, který má obchod s textilem v centru města. Vyjeli tedy za ním.

Když přišli do obchodu, vytáhli svoje služební průkazy. Travoltino: „Dálniční policie, mohli bychom mluvit s majitelem?!“ V té chvíli se vzadu v obchodu ozval zvuk padajícího zboží. John: „Utíká!... Nadběhu mu!“ Travoltino tedy začal podezřelého pronásledovat. Běželi po ulici. Asiat mu stále utíkal, když v tom ... „BUM“. John vyjel se služební Škodou 120 Garde a zatarasil mu cestu. John vystoupil z auta a šel k Asiatovi. „To sis jako myslel, že nám utečeš?“ Asiat: „Ale já nic neudělat. Já ani nééumet ciééésky.“ Travoltino: „To na nás nezkoušejte, nebo vás zatknem ještě za maření vyšetřování!“ John: „Radši nám povězte, kde jste byl dnes v 10:15?!“ Asiat: „V obchodee.“ John: „Ale vaše dodávka byla viděna na místě loupeže.“ Asiat: „Ale tu dodávku v té době mít moje žena!!“ Travoltino: „A sakra... je v tom obchodě!!“ Oba nasedli do „GARDOVKY“ a jeli do obchodu. Tam je málem srazil žlutý Mercedes 190D. UŽOVKA 11 si všimla, že za volantem seděla žena asijského původu s dlouhými černými vlasy a černou koženou bundou, která jim ještě provokativně zamávala.

Užovka 11 za ní ihned vyrazila. Strhla se zběsilá honička. Auta kličkovala ulicemi a uličkami Kadaně. Chvíli to vypadalo, že jim Asiatka ujede, ale v tom... „BUM“... Mercedes naboural do lampy. John: „A máme ji.“ Zastavili tedy těsně u Mercedesu a potom vylezli. Travoltino: „Tak jste se nám projela?!“ Asiatka: „Grrrr..!“

Pro pachatelku si vzápětí přijela jiná policejní hlídka a odvezla ji.

John: „Tak... jdeme na pivo ne??“ Travoltino: „Tak jo, ale platíš... a pamatuj si, za vším hledej ženu.“ A s úsměvem nasedli zpět do svého rezavého služebního vozu.

Zdeněk Anděl

2011 - 2012

To je dneska doba!

povídka

František hrozně rád jezdil autem. Byl tu ale problém. Vlastně dva. Neměl auto a neměl peníze.

Jeho záliba byla tak silná, že se rozhodl pořídit auto za každou cenu. Vyhlédl si menšího, ale krásného červeného golfika. Vídal ho stát na rohu nedaleko od místa, kde bydlel. Od zkušených kamarádů se nechal proškolit, jak zamčené auto otevřít bez klíčů, a jednou dvě hodiny po půlnoci akci uskutečnil. Sám byl překvapen, jak to šlo hladce. Měl štěstí, policajti nikde, nádrž plná, město liduprázdné. Jezdil si ulicemi celou noc a nemohl se toho nabažit. „Nevrátím ho,“ řekl si. „Zítřka v noci budu pokračovat.“ Vyhlédl si nenápadné místo na kraji města a tam „svého“ miláčka zaparkoval.

Druhý den se nemohl dočkat večera. Když se blížil k parkovišti, už z dálky svého „broučka“ viděl. Poskočil radostí v představě, jak se bude prohánět nočními ulicemi. Chtěl otevřít dveře, ale něco se mu nezdálo. Co to? Najednou spatřil tu hrůzu. Auto stálo sice na svém místě, ale bez kol. František se hrozně rozčílil: „Hnusnej zloděj! A kde je policie? Zase se někde fláká! Co dělaj, když jim skoro před nosem okradou člověka?“

Celou cestu domů si našťavaně bručel pod fousy: „To je doba! Už ani zloděj nemá jistotu, že ho neokradou!“

Laura Boučková

Petr Dlouhý 2012 – 2013 (próza)

Ráno v roce 2352

vyprávění

Píše se rok 2352. Celá Země je zaplněna technikou budoucnosti. Lidé létají z domova do vesmíru, vše za ně dělají roboti. V této době se odehrává příběh, kterým vás budu provázet já – Petr Dlouhý. Nad Kadaní vysvitlo slunce. Z radniční věže se ozvalo: „Vstávat, už je ráno.“ Lidé v prosklených mrakodrapech vstali. Všechna okna se sama otevřela. Zvenku je cítit pouze vůně květin. Auta do města nesmí, doprava je zajištěna jezdícími chodníky.

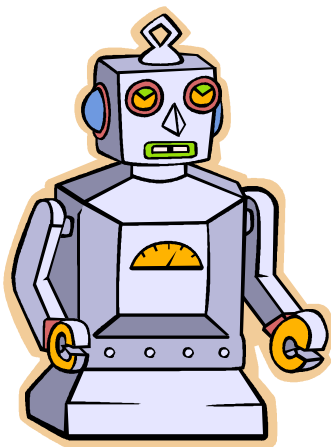
Uslyšel jsem robota z kuchyně: „Snídaně je hotová.“ Přišel jsem do kuchyně. „Copak mám dnes k snídani,“ zeptal jsem se. „Amarouny s příchutí makového koláče,“ odpověděl robot. Po snídani jsem zmáčknul knoflík a nádobí se samo umylo. Šel jsem do koupelny. Pasta na zuby mi sama skočila na kartáček. Kartáček mi sám vyčistil zuby. Když jsem se chtěl obléknout, posunul jsem páčku, ale oblékací robot stál a ani se nehnul. Zkoušel jsem to znova a znova. Robot byl rozbitý.

Nevěděl jsem, co mám dělat. Mám opravit robota nebo se zkusit obléknout sám? Nemohl jsem najít náradí. Rozhodl jsem se, že se obléknu. Pro oblékacího robota je to hračka, ale já jsem se nikdy sám neoblékal. Začal jsem přemýšlet. Mám si obléknout nejdřív kalhoty a pak slipy? Patří ponožky na ruce nebo na nohy? A co košile? Mám si ji obléknout zapínáním dopředu nebo dozadu?

Po nekonečných pokusech jsem konečně stál oblečený před zrcadlem. Najednou jsem uslyšel zvonek. Znamení, že už musím do školy. Hrůza! Takhle přece nemůžu mezi lidi. Zvonek zvoní, běhám po bytě, nevím, co dál. Zvonění nepřestává, je čím dál hlasitější.

Probudil jsem se, zaklapnul budík. Byl to jen sen. Píše se rok 2012. Jako obvykle vstávám, sám se nasnídám, oblékám a odcházím do školy.

Petr Dlouhý

2011 – 2012 (poezie)

LÁSKA A SMRT

Jeho tvář byla pro ni vším,
Koukala mu do očí, nečekala splín.
Měla radost, když viděla ho smát se,
Radostná chvíle krátká však zdála se.

Pak však klukovi došlo,
Řekl ji: „Konec lásko, dal jsem ti všechno.“
Život je dlouhej, ale pro ni ne, bez něj.

Kráčela po ulici, měla hlavu v dlaních,
Jak má teď žít, když je všem pro smích.
Po její krásný tváři slzy se kutálejí,
I když se brání, slzy se prosit nenechají.

Proč, proč, proč, proč jí to udělal,
Na věky svou stopu na srdci zanechal.
Na některý otázky není odpověď,
Tahle holka ale chtěla tu svou hned!
Řekl jí: „Mám jinou.“
Tohle slyšet nechtěla,
Facka letí vzduchem, až do cíle doletěla.

Konečně zjistil, co udělal za chybu,
Chtěl za ní jít, chytit ji za ruku
Neví, kde je, někam mu zmizela,
On to ví dobře, něco si udělá.

Dívka stojí, pod ní hloubka 100 metrů,
100 metrů nad zemí, 100 metrů nad smrtí.
Nebojí se skočit, vše pro ni skončilo,
Už nic nemá, srdce jí nebilo

Půlnoční hodina právě teď odbila,
Minutu před ní holka svůj život skončila.
Nechtěla začínat další den bez něho,
On přiběhl pozdě, teď hledí na její tělo.

Bezvzládná tvář, kterou ještě políbí,
Zavře ji oči, ať nikdo slzy nevidí.
„Miluju tě,“ šeptne ještě naposled,
Pak zmáčkne pistole spoušť a spadne vedle ní.

Nikola Králová

Autor: Mgr. Jana Lukešová

Grafická úprava: Mgr. Jana Lukešová

Návrh titulní strany: Jana Sadílková

Lektorovala: Mgr. Lenka Kučerová

Vydáno v červnu 2014

11.vydání

V celkovém počtu 50 výtisků

Tiskárna Ricoh Aficio MP C 2500